

Դանիելի Գիրքը — Տասնչորսերորդ

Դանիել երկրորդ գլուխ — ամփոփում և եզրակացություն, մաս առաջին

Jeff Pippenger

2023-12-09

«Հայտնության գրքում Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում են և ավարտվում:
Այստեղ է Դանիելի գրքի լրացումը»: Գործք Առաքելոց, 585:

Այն ճշմարտությունը, որը Հովհաննեսի կողմից նույնացվում է որպես «Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը», և որը Հուդայի ցեղից Առյուծը 2023 թվականի հուլիսից ի վեր բացում է Իր ժողովրդի համար, կատարելության է հասնում, երբ Դանիելի գիրքը միացվում է Հայտնության գրքին: Դանիելի գրքի երկրորդ գլուխը ներկայացնում է երկրորդ հրեշտակի պատգամը՝ վերջին օրերի գազանի պատկերի փորձության համատեքստում: Այն մատնանշում է փորձության մի ընթացք և փորձության մի որոշակի ժամանակաշրջան:

Դանիելի երկրորդ գլխի ժամանակահատվածն ու ընթացքը, որ ներկայացված են Դանիելի գերության յոթանասուն տարիներով, նախապատկերում էին բողոքականների փորձության շրջանը Միլլերական պատմության մեջ: Բողոքականները ձախողեցին իրենց փորձության ընթացքը և դարձան Հռոմի դուստրերը: Մարգարեականորեն դուստրը նախապատկերում է իր մորը, իսկ Հռոմը մարգարեական գազան է: Նրանց ձախողումը և դրան հաջորդած անցումը դեպի Հռոմի դուստրերը նախապատկերում է գազանի պատկերի փորձությունը մեր ներկա պատմության մեջ, որովհետև նրանք անցան դեպի գազանի պատկեր: Հետևաբար մեր ներկա փորձության ընթացքը ներկայացված է Դանիելի գերության յոթանասուն տարիներով, ինչպես նաև Միլլերական շարժման ընթացքում երկրորդ հրեշտակի լուրի պատմությամբ:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին սկսված երկրորդ հրեշտակի լուրի պատմության մեջ կա մի որոշակի ժամանակաշրջան և փորձության ընթացք, որոնք խորհրդանշորեն ներկայացված են որպես Նաբուգոդոնոսորի՝ գազանների մասին պատկեր-երազ. քանի որ աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ թագավորությունն էլ է գազան: Նաբուգոդոնոսորն ու քաղդեական կրոնական վերնախավը ներկայացնում են նրանց, ովքեր ձախողում են փորձությունը, իսկ Դանիելն ու երեք արժանավորները ներկայացնում են նրանց, ովքեր անցնում են փորձությունը: Կարող է այլ կերպ թվալ, բայց Նաբուգոդոնոսորի ձախողումը հաստատվում է Դանիելի գրքի երրորդ գլխում:

Փորձության ընթացքի մեջ, որը ներկայացված է թե՛ Դանիելի գրքի առաջին, թե՛ երկրորդ գլուխներում, կան որոշակի մարգարեական սահմանաքարեր, որոնք համընկնում են Հայտնության գրքում վերջերս ներկայացված ճշմարտությունների հետ: Առաջին գլխում «տասը օրերը» ներկայացնում էին փորձության այն ժամանակահատվածը, որը Դանիելին հասցրեց ավելի գեղեցիկ ու գիրուկ կերպարանք

դրսևորելուն՝ երկնային կերակուրը ճաշակելու շնորհիվ, մինչդեռ ներքինիների մյուս դասը դրսևորում էր այնպիսիների պատկերը, ովքեր կերել էին արքայի կերակուրը: Մարգարեաբար արքան թագավորություն է, և մարգարեաբար արքան կամ թագավորությունը նաև գազան է: Նրանք, որոնց դեմքի արտահայտությունը դրսևորում էր արքայի կերակուրը ուտելու հետևանքները, դրսևորում էին գազանի պատկերը:

Դանիել մարգարեի գրքի երկրորդ գլխում Դանիելը աղոթում էր, որպեսզի հասկանա Նաբուգոդոնոսորի պատկերի-երազի ծածուկ «գաղտնիքը»: Նա պետք է իմանար, թե ինչ էր այդ երազը, և նաև՝ ինչ էր այն նշանակում: Նա ներկայացնում է նրանց, ովքեր վերջին օրերում ձգտում են հասկանալ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության բացման հետ կապված գաղտնիքները, որովհետև Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության բացումը վերջին մարգարեական «գաղտնիքն» է, որ բացվում է նախքան փորձաշրջանի ավարտվելը: Բոլոր մարգարեները, ներառյալ Դանիելը, մատնանշում են վերջին օրերը: Դանիելի ջանքը՝ հասկանալու «գաղտնիքը», կյանքի ու մահվան հարց էր, ինչպես որ գազանի պատկերի փորձությունն է վերջին օրերում Աստծո ժողովրդի համար:

«Տերը հստակորեն ինձ ցույց է տվել, որ գազանի պատկերը կձևավորվի նախքան շնորհքի ժամանակի ավարտը, որովհետև այն լինելու է Աստծո ժողովրդի համար մեծ փորձությունը, որով պիտի վճռվի նրանց հավիտենական ճակատագիրը»:
Manuscript Releases, volume 15, 15.

Դանիելի աղոթքը, երբ նա ձգտում էր հասկանալ «գաղտնիքը», ներկայացնում է վերջին օրերին Աստծո ժողովրդի պատմության մեջ մի որոշակի ճանապարհային նշան: Դանիելի գիրքը տալիս է երկու վկա, որոնք հաստատում են «աղոթքի» ճանապարհային նշանը վերջին օրերում: Այդ ճանապարհային նշանը գտնվում է այն ժամանակահատվածում, որը ներկայացված է յուրաքանչյուր բարեփոխման գծի երկրորդ լուրով:

Երկու աղոթքների մարգարեական համատեքստը գերության յոթանասուն տարիներն են, որոնք, որպես խորհրդանիշ, ներկայացնում են Ղևտականք քսանվեցի «յոթ ժամանակները»: Դանիել երկրորդ գլխի առաջին խոսքում «Նաբուգոդոնոսոր» անունը կրկնվում է, իսկ Սուրբ Գրքում որևէ բառի կրկնությունը երկրորդ հրեշտակի պատգամի խորհրդանիշ է:

Քույր Ուայթի գրություններում կան մի շարք հղումներ, որոնք Դանիել մարգարեի գրքի երրորդ գլուխը նույնացնում են որպես Կիրակնօրյա օրենքի խորհրդանիշ: Դանիել մարգարեի գրքի առաջին գլուխը կրում է առաջին հրեշտակի լուրի բոլոր հատկանիշները, և մեզ տեղեկացվում է, որ հնարավոր չէ ունենալ երրորդ լուրը (Դանիել մարգարեի գրքի երրորդ գլուխը) առանց առաջին և երկրորդ լուրի:

Գազանի պատկերի փորձությունը Էլեն Ուայթի կողմից սահմանվել է որպես այն փորձությունը, որը մենք պետք է հաղթահարենք նախքան շնորհի ժամանակի փակվելը և նախքան մեր կնքվելը: Երբ Դանիելի գրքի երրորդ գլխում երաժշտությունը հնչեց, շնորհի ժամանակը խորհրդանշականորեն փակվեց, որովհետև երրորդ գլուխը ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը: Նաբուգոդոնոսորի երաժշտությունը

ներկայացնում է այն մեղեդին, որ Տյուրոսի պոռնիկը ապա սկսում է երգել երկրի թագավորներին՝ այն խորհրդանշական յոթանասուն տարիների ավարտին, որոնց ընթացքում նա մոռացության էր մատնված:

Եվ պիտի պատահի այն օրը, որ Տիւրոսը մոռացութեան պիտի մատնուի յոթանասուն տարի՝ մեկ թագաւորի օրերի չափ. յոթանասուն տարվա լրանալուց հետո Տիւրոսը պիտի երգի պոռնիկի պէս: Վերցրո՛ւ քնար, շրջի՛ր քաղաքով, ո՞վ մոռացուած պոռնիկ. քաղցր եղանակ հանի՛ր, շատ երգեր երգի՛ր, որպէսզի քեզ յիշեն: Եվ պիտի պատահի, որ յոթանասուն տարվա լրանալուց հետո Տէրը պիտի այցելի Տիւրոսին, և նա պիտի դառնայ իր վարձքին, և պիտի պոռնկութիւն անի աշխարհի երեսի վրայ եղող երկրի բոլոր թագաւորութիւնների հետ: Եսայիա 23:15–17:

Սպիտակ քույրը նույնացնում է երեք հրեշտակների լուրերը որպես երեք փորձություն:

«Շատերը, որ առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերի ներքո դուրս եկան Փեսային ընդառաջ, մերժեցին երրորդը՝ վերջին փորձության լուրը, որ պետք է տրվի աշխարհին, և նման դիրք կգրավվի, երբ տրվի վերջին կանչը»: Review and Herald, October 31, 1899.

Մի քանի վկաների հիման վրա, Դանիելի երկրորդ գլուխը երկրորդ հրեշտակի պատգամն է: Առաջին հրեշտակի զորացման պատմությունը մինչև դատաստանը այն պատմությունն է, որ ներկայացված է Դանիելի գերության յոթանասուն տարիներով: Երկրորդ գլխում Դանիելի աղոթքի պատմական շրջանակը տեղի է ունենում յոթանասուն տարիների ընթացքում, որոնք «յոթ ժամանակների» խորհրդանշն են:

Իններորդ գլխի աղոթքը սկսվում է յոթանասուն տարիներին ուղղակի հղումով: Երկու աղոթքների մարգարեական համատեքստը նույնական է: Դրանք ներկայացնում են նույն աղոթքի տարբեր կողմերը, սակայն երկուսն էլ դրված են «յոթ ժամանակների» նույնական շրջանակում, և երկուսն էլ համապատասխանում են «աղոթք» ուղենիշին, որը տեղակայված է վերջին օրերի հարյուր քառասունչորս հազարների պատմության մեջ:

Երբ Դանիելը աղոթում է իններորդ գլխում, նա գտնվում է մարգարեական «անցումային ժամանակաշրջանում»՝ Բաբելոնի թագավորությունից դեպի Մարերի և Պարսիկների թագավորություն: Այդ անցումային կետը նաև մի ճանապարհային նշան է, և այն նաև համընկնում է երրորդ հրեշտակի շարժման նույն անցումային կետի հետ, երբ Աստծո ժողովուրդը փողոցում մեռնում է որպես «Լաոդիկեցիներ» և գերեզմանից դուրս է գալիս որպես «Փիլադելփիացիներ»: Առաջին հրեշտակի շարժման անցումային կետը համընկնում է թե՛ Դանիելի անցումային կետի, թե՛ երրորդ հրեշտակի շարժման հետ, և այդ երեքն էլ անմիջականորեն կապված են Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» հետ: Միլլերական շարժման մեջ Փիլադելփիայից դեպի Լաոդիկեա անցումը տեղի ունեցավ «նոր լույսի» հայտնությամբ «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ 1856 թվականին, և ապա՝ «յոթ ժամանակների» լիակատար մերժումով 1863 թվականին: Դանիելը իններորդ գլխում, առաջին հրեշտակի շարժումը Միլլերական ժամանակում,

և երրորդ հրեշտակի շարժումը մեր ժամանակում՝ բոլորն ունեն մի անցումային կետ, որ համընկնում է միմյանց հետ, և այդ երեք անցումային կետերն էլ տեղադրված են «յոթ ժամանակների» համատեքստում:

Փորձության գործընթացի պատմության մեջ Դանիելը ներկայացնում է այն պատգամաբերին, որին տրված է լույսը, և որը նա նախ բաժնեկից է դարձնում իր երեք ընկերներին՝ այսպիսով նախատիպավորելով «Եղիա»-ի մարգարեական դերը, որը «անապատում աղաղակողի ձայնն» է:

Դանիել գրքի երկրորդ գլխի «գաղտնիքը» ցույց է տալիս, որ աստվածաշնչյան մարգարեության ութերորդ թագավորությունը «յոթից է» թագավորություններից: Որպես աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների առաջին ներկայացում՝ այն, հետևաբար, կապված է աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների վերջին ներկայացման հետ, որը գտնվում է Հայտնություն գրքի տասնյոթերորդ գլխում: Ութերորդ թագավորությունը, լինելով նախորդ յոթ թագավորություններից «յոթից», վերաբերում է այն անցումային կետին, որը հաստատում է ժամանակակից Բաբելոնը որպես վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի միություն: Նաբուգոդոնոսորի պատկեր-երազը, ի վերջո, նույնականացնում է մարգարեական պատմության ութերորդ երկրային թագավորությունը:

Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ թագավորությունը գազան է, ուստի Նաբուգոդոնոսորի արձան-երազով ներկայացված ճշմարտությունը առաջին հիշատակությունն է վերջին գազանի, ինչպես որ այն նույնպես ճանաչվում է Հայտնության տասնյոթերորդ գլխում: Հետևաբար, Նաբուգոդոնոսորի երազը, ի վերջո, ութերորդ և վերջին գազանի պատկերի երազն է: Դա «գազանի պատկերի» երազն է:

Սա ինքնին հաստատումն է այն կարևորության, որ ունի երրորդ հրեշտակի շարժման մեջ տեղի ունեցող անցումային կետի ճանաչումը, սակայն «գաղտնիքը» նաև այն բանալին է, որ միավորում և հաստատում է այն ամենի մեծ մասը, ինչ նախորդ հոդվածներում բացահայտվել է 2020 թվականի հուլիսի 18-ին հաջորդած պատմության վերաբերյալ: Այդ հոդվածներում ներկայացվել է, որ սրբազան բարեփոխչական շարժումներից յուրաքանչյուրի չորս սահմանագծերը, որոնք ներկայացված են Դանիելի գերության յոթանասուն տարիներով, միշտ նույն թեման են կրում:

Քրիստոսի ժամանակների այդ չորս սահմանաքարերը դրված էին «մահվան և հարության» համատեքստում: Առաջին սահմանաքարը, որը ներկայացնում էր առաջին պատգամի գորացումն, Քրիստոսի մկրտությունն էր՝ մահվան և հարության խորհրդանիշը: Երկրորդ սահմանաքարը, որը ներկայացնում է այդ պատմության առաջին հիաքափությունը, Ղազարոսի մահն ու հարությունն էր: Երրորդ սահմանաքարը Երուսաղեմ հաղթական մուտքն էր, որը ներկայացնում էր Կեսգիշերյան աղաղակը: Քրիստոս ընթանում էր դեպի Իր մահն ու հարությունը, իսկ Ղազարոսը՝ որպես մահվան և հարության կենդանի ներկայացուցիչ, առաջնորդում էր թափորը: Ղազարոսը նաև հաստատում է, որ Կեսգիշերյան աղաղակի հռչակման ընթացքում Աստծո ժողովուրդը «կնքվում» է:

«Այս պսակագարդ հրաշքը՝ Ղազարոսի հարությունը, պետք է Աստծո կնիքը դրներ Նրա գործի և Իր աստվածությանը վերաբերող Նրա ՊՐԻ վրա»: The Desire of Ages, 529.

Դատաստանի չորրորդ սահմանաքարը խաչն էր, որը նաև մահ և հարություն էր: Այդ չորս սահմանաքարերի ժամանակահատվածը ներկայացված է Դանիելի յոթանասունամյա գերությամբ:

Միլլերիական պատմության մեջ թեման «օր՝ տարվա դիմաց սկզբունքն» էր, և 1840 թվականի օգոստոսի 11-ը այդ սկզբունքի հաստատումն էր: Առաջին հիասթափությունը «օր՝ տարվա դիմաց սկզբունքի» սխալ կիրառման արդյունքն էր: Կեսգիշերյան աղաղակը «օր՝ տարվա դիմաց սկզբունքի» կատարելությունն էր՝ կապված երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության և երկու հազար հինգ հարյուր քսան՝ տարվա մարգարեության հետ, և ապա Քննական դատաստանը սկսվեց, երբ այդ «օր՝ տարվա դիմաց» մարգարեությունները կատարվեցին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Միլլերիական պատմության բոլոր չորս ուղենիշների թեման «օր՝ տարվա դիմաց սկզբունքն» էր: Այդ չորս ուղենիշների ժամանակահատվածը ներկայացված է Դանիելի յոթանասուն տարվա գերությամբ:

Դավիթ թագավորի օրերում թեման էր «Աստծո տապանակը»: Երբ Դավիթը զորացվեց, այն ժամանակ նա որոշեց տապանակը բերել Դավթի քաղաքը:

Եվ Դավիթը շարունակեց առաջ գնալ ու մեծանալ, և Ջորությունների Տեր Աստվածը նրա հետ էր: Բ Թագավորաց 5:10:

Առաջին հիասթափությունը եղավ, երբ Օզան մեղանչեց՝ դիպչելով տապանակին: Երրորդ ճանապարհանիշը եղավ, երբ Դավիթը հասկացավ, որ Տերը օրհնել էր գետթացի Օբեդեդոմի տունը, ուր տապանակը պահվել էր Օզայի ապստամբությունից ի վեր: Այնուհետև Դավիթը գնաց և վերցրեց տապանակը՝ իր հաղթական մուտքի համար Երուսաղեմ (միայն թե նրա կինը դրսևորեր անհամաչափ բարկություն և «հիասթափություն» Դավթի մուտքի առիթով): Այդ չորս ճանապարհանիշներից յուրաքանչյուրն ներկայացված է տապանակով: Այդ չորս ճանապարհանիշների շրջանը ներկայացված է Դանիելի յոթանասուն տարվա գերությամբ:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին «երրորդ Վայ»-ի իսլամը արձակվեց, ապա՝ զսպվեց: 2020 թվականի հուլիսի 18-ը իսլամի դերի վերաբերյալ չկատարված կանխատեսում էր: Այն պատգամը, որ մեռյալ չոր ոսկորներին կյանք է բերում, գալիս է «չորս հոդմերից», որոնք իսլամի խորհրդանիշն են և ներկայացնում են Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը: Այն ազգային կործանումը, որ հետևում է Միացյալ Նահանգներում կիրականորյա օրենքի ազգային ուրացությանը, իրականացվում է «երրորդ Վայ»-ի իսլամի միջոցով: Այդ չորս նշանակետերի ժամանակաշրջանը ներկայացված է Դանիելի յոթանասուն տարվա գերությամբ:

Առաջին հրեշտակի շարժումը ներկայացնում է երրորդ հրեշտակի շարժումը, և Միլլերի շարժման պատմության մեջ Կեսգիշերյան աղաղակի լուրը ուղղում էր այն ձախողված

կանխատեսումը, որը առաջ բերեց առաջին հիասթափությունը:

«Հիասթափվածները Սուրբ Գրքերից տեսան, որ իրենք գտնվում էին դադարի ժամանակում, և որ պետք է համբերությամբ սպասեին տեսիլքի կատարմանը: Նույն ապացույցները, որոնք նրանց առաջնորդել էին իրենց Տիրոջը սպասելու 1843 թվականին, առաջնորդեցին նրանց Նրան սպասելու նաև 1844 թվականին»: Early Writings, 247.

Նեշվիլի վրա իսլամական հարձակման նույն ապացույցը Նեշվիլի վրա այն հարձակման ապացույցն է, որը տեղի կունենա կիրակնօրյա պաշտամունքի պարտադրմանը ի պատասխան: Մարգարեության Հոգու գրությունները երբեք չեն ձախողվում: Նեշվիլի վրա հարձակման կանխատեսումը ներկայացված է Մարգարեության Հոգու գրություններում: Նեշվիլի վերաբերյալ կանխատեսումը պիտի կատարվի, սակայն Նեշվիլի վրա հարձակման կանխատեսումը պիտի հիմնված լինի նախկինում ձախողված կանխատեսման ուղղման վրա, ինչպես Միլլերի շարժման պատմության մեջ էր: Այն կատարվում է չորրորդ նշաձողում, որը «դատաստան»-ը ներկայացնող նշաձողն է:

Հիսուս միշտ վերջը պատկերում է սկզբով, և 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի առաջին նշաձողը իսլամի կողմից կատարված հարձակումն էր, ուստի կիրակնօրյա օրենքի դատաստանի ժամանակ Նեշվիլի վրա կլինի իսլամական հարձակում: Միանգամայն հնարավոր է, որ այն ներառի նաև այլ թիրախներ, սակայն Կեսգիշերյան աղաղակի լուրը այն լուրն է, որը ուղղում է այն լուրը, որ առաջացրեց առաջին հիասթափությունը: Առաջին հիասթափությունը պատճառվեց ժամանակային տարրը մարգարեությանը վերագրելու մեղքով, և ոչ թե էլեն Ուայթի խոսքերով:

Կարևոր է գիտակցել, որ այն չորս հանգրվանները, որոնք սկսվում են առաջին պատգամի «գորացմամբ»-ից (որն, ըստ Դանիելի, տեղի է ունենում խորհրդանշական յոթանասուն տարիների սկզբում), միշտ ղեկավարվում են նույն թեմայով: Եթե դուք ընդունել եք 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը որպես մարգարեության կատարում, ապա մարգարեաբար կերել եք «ծածուկ գիրքը»: Շատ քչերն իրականում ընդունեցին այդ ճշմարտությունը, սակայն կային ոմանք, որոնք, ինչպես ներկայացված է Դանիելի միջոցով, իրենց սրտում վճռեցին չպղծվել Բաբելոնի կերակուրով: Սակայն կան նաև այնպիսիք, որոնք դավանում են, թե հավատում են, որ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը մարգարեության կատարում էր, բայց պնդում են, որ դա ոչ թե իսլամն էր, այլ Բուշի ընտանիքը, կամ գլոբալիստները, կամ ճիզվիտները, կամ ԿՀՎ-ն, կամ այս սովորական «մեղադրյալների» որևէ համակցությունը, որոնց հաճախ գործածում են ժամանակակից դավադրապաշտ տեսաբանները: Որպես Ալֆա և Օմեգա՝ Հիսուսը վերջը պատկերում է սկզբի միջոցով, ուստի եթե մենք սխալվում ենք այն հարցում, թե ինչն էր մարգարեաբար ներկայացված 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, ապա կործանում ենք «ճշմարտության» մարգարեական Խոսքը ճիշտ բաժանելու մեր կարողությունը:

Միլլերյան պատմության մեջ առաջին լուրի «գորացումը» երկրորդ Վայի իսլամն էր, և այդ գորացումը նախատիպեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի գորացումը, որ

իրականացվեց երրորդ Վայի իսլամի միջոցով:

Իսլամը առաջին ճանապարհանշանի մոտ նույնականացնում է Իսլամին վերջին ճանապարհանշանի մոտ: Վերջին ճանապարհանշանը ներկայացնում է դատաստանը, և Միացյալ Նահանգները դատվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Դա Եզեկիելի երեսունյոթերորդ գլխի երկրորդ լուրն է, որը մեռյալներին կենդանացնում է, և այդ լուրը երրորդ ճանապարհանշանի լուրն է, որն է Կեսգիշերյան աղաղակը: Դա կնքման լուրն է, ինչպես նախապատկերված է Քրիստոսի հաղթական մուտքով՝ «Էշի» վրա հեծած, որը Իսլամի խորհրդանիշն է: Կեսգիշերյան աղաղակի կնքման լուրը կրում է Իսլամը:

Ասացե՛ք Սիոնի դստերը. Ահա քո Թագավորը գալիս է քեզ մոտ՝ հեզ, և նստած է Էշի վրա, և մի ավանակի քուռակի՝ Էշի ձագի վրա: Մատթեոս 21:5.

Եզեկիելի երկրորդ մարգարեությունը գալիս է «չորս քամիներից», ինչը նույնպես իսլամի խորհրդանիշ է: Բացարձակապես անհրաժեշտ է հստակ լինել այս ճշմարտության վերաբերյալ, որովհետև այն լուրը, որ Կեսգիշերյան աղաղակն է, այն լուրն է, որը երրորդ Վայի իսլամը նույնականացնում է որպես այն զորություն, որ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ դատաստան է բերում Միացյալ Նահանգների վրա և առաջացնում է ազգային կործանումը, որ հաջորդում է հրամանագրին:

Հայտնության Յոթ փողերը Աստծո դատաստաններն էին կիրակնօրյա պաշտամունքի պարտադրման վրա՝ թե՛ հեթանոսական Հռոմի, թե՛ պապական Հռոմի կողմից:

1. Առաջին չորս փողերը բերվեցին հեթանոսական Հռոմի դեմ այն բանից հետո, երբ Կոստանդինոսը 321 թվականին պարտադրեց առաջին կիրակնօրյա օրենքը:
2. Հինգերորդ և վեցերորդ Փողերը (որոնք նաև իսլամի առաջին և երկրորդ Վայերն են) Աստծո դատաստաններն էին պապական Հռոմի դեմ՝ 538 թվականին Օւլեանի ժողովում ընդունված պապական կիրակնօրյա օրենքի համար:
3. Յոթերորդ փողը (որը իսլամի երրորդ վայն է) այն դատաստանն է, որ մոտ ապագայում գալու է Միացյալ Նահանգների վրա, երբ այն պարտադրի կիրակնօրյա երկրպագությունը:

Երրորդ Վայի իսլամը ներկայացնում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի առաջին ուղենիշը: 2020 թվականի հուլիսի 18-ին Նեշվիլի վրա իսլամի հարձակման չիրականացված կանխասացությունը ներկայացնում է առաջին հիասթափությունը՝ երկրորդ ուղենիշը: Իսլամի «չորս հոդմերի» պատգամը, ինչպես ներկայացված է Եզեկիելի երկրորդ մարգարեության մեջ՝ երեսունյոթերորդ գլխում, ներկայացնում է Կեսգիշերյան աղաղակը՝ երրորդ ուղենիշը, և ապա՝ 2020 թվականի հուլիսի 18-ի չիրականացված կանխասացության կատարման չորրորդ ուղենիշը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Սրանք են այն չորս մարգարեական ուղենիշները, որոնք տեղի են ունենում հարյուր քառասունչորս հազարների մարգարեական պատմության մեջ, ինչպես ներկայացված է Դանիելի յոթանասուն տարվա գերության միջոցով:

Կեսգիշերային Աղաղակի լուրի ճանաչումը այն «գաղտնիքի» հիմնական տարրերից է, որ խորհրդապատկերով հայտնվեց Դանիելին, երբ նա աղոթում էր՝ հասկանալու

Նաբուգոդոնոսորի պատկեր-երազը: Նրա աղոթքը մի նշանաբար է, որ գտնվում է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաների մահվան երեքուկես օրերի ավարտին: Դանիելի Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի աղոթքը, ինչպես արձանագրված է իններորդ գլխում, եղել է Դարեհի առաջին տարում: Սա նրա աղոթքները դնում է անցումային կետերում:

Միլլերական պատմության անցումային կետը 1856 թվականն էր, երբ, ըստ Ջեյմս և Էլեն Ուայթների, Միլլերական շարժումը Փիլադելֆիայից անցավ Լատդիկեա: Նույն այդ տարում Հիրամ Էդսոնի Review and Herald-ի հոդվածներում «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ եկավ «նոր լույսը», սակայն 1863 թվականին («յոթ ժամանակներ» անց) «յոթ ժամանակները» լիովին մերժվեցին: Դանիելը աղոթեց «այն աղոթքը», որը ճանաչվում է որպես «բուժամիջոցը»՝ «յոթ ժամանակների» «ցրման» համար, Աստվածաշնչյան մարգարեության առաջին և երկրորդ թագավորությունների միջև եղած անցումային կետում:

Երեքուկեսը խորհրդանշիչ է հազար երկու հարյուր վաթսու տարիների, իսկ դրանք իրենց հերթին «յոթ ժամանակների» խորհրդանշիչն են: 2020 թվականի հուլիսի 18-ին Future for America-ի Լատդիկեական շարժումը դրսևորեց ապստամբություն Աստծո այն պատվերի դեմ, որ մարգարեական լուրը այլևս երբեք ժամանակի վրա չկախվի: Այնուհետև շարժումը «սպանվեց» և «ցրվեց» Հայտնություն տասնմեկի փողոցում, որն անցնում է Եզեկիելի մեռած չոր ոսկորների հովտով: Այդ «ցրման» ժամանակի վերջում, որը նաև տասը կույսերի առակի «ուշանալու ժամանակն» է, նրանք այժմ իրենց գերեզմաններից կանչվում են դուրս՝ «աղաղակողի ձայնով»՝ «անապատի» ներսից՝ «երեքուկես» օրերի ընթացքում:

Ինչպես որ միլլերիտները ի վերջո ճանաչեցին, որ այն ժամանակ գտնվում էին Մատթեոս քսանհինգերորդ գլխի և Ամբակում երկրորդ գլխի «ուշանալու ժամանակում», այնպես էլ «երկու մեռյալ վկաները» պարտավոր են ճանաչել, թե որտեղ են գտնվում, երբ «անապատում ձայնը» աղաղակում է: Նրանք պետք է ճանաչեն, որ «ցրված» են: Այդ ճանաչումը «աղոթքի» կոչ է, բայց ոչ պարզապես աղոթքի, այլ Դանիելի Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի աղոթքի կոչ է: Առանց այդ հատուկ աղոթքի՝ վերածնունդ չկա: Վերածնունդը նշանավորում է Լատդիկեայից դեպի Փիլադելֆիա անցման կետը և առաջ է բերում մարգարեական այն երևույթը, ըստ որի՝ ութերորդը յոթից է, ինչպես հաստատվում է Դանիելի երկրորդ գլխում Նաբուգոդոնոսորի արձանով:

Երբ այդ ապաշխարության և խոստովանության աղոթքը կատարվի, խոստումն այն է, որ Աստված այնժամ պիտի հիշի Իր ուխտը և համախմբի Իր ցրված ժողովրդին: Եզեկիելի առաջին մարգարեությունը ոսկորները հավաքեց իրար, ապա նրա «չորս քամիների» մարգարեությունը նորածին «Փիլադելֆացիներին» փոխակերպեց մի հզոր բանակի... մի հզոր բանակի, որը, ըստ Հայտնություն տասնմեկի, այնուհետև պետք է «վեր բարձրացվեր դեպի երկինք»՝ «հրեշտակների ամպով»: Ապա նրանք են Տիրոջ «դրոշակը»:

Դանիել երկրորդ գլխի «գաղտնիքը», ինչպես այժմ հայտնում է Հուդայի ցեղի Առյուծը, հաստատում է «յոթից եղող ութերորդի» երևույթը... և Դանիել երկրորդ գլխի մարգարեական յուրաքանչյուր այլ տարր համընկնում է Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաների մարգարեական հաջորդականության հետ: Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաները «դրոշի պես բարձրացվում են» այն նույն «Ժամին», երբ կիրակնօրյա օրենքը տեղի է ունենում, որովհետև նրանք բարձրացվում են Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխի «մեծ երկրաշարժի» ժամանակ: «Մեծ երկրաշարժը» կործանում է քաղաքի տասներորդ մասը, և Միացյալ Նահանգները «տասը թագավորներից» գլխավոր թագավորն է, ինչպես որ Ֆրանսիան էր, երբ Ֆրանսիական հեղափոխության «երկրաշարժը» ոչնչացրեց Ֆրանսիան՝ ի կատարումն Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխի:

Այդ երկրաշարժի կատարյալ կատարումը իրականացվում է «երկիր» գազանի վրա, և կիրակնօրյա օրենքը «երկիր» գազանի թագավորության մեջ առաջ է բերում սասանում: Հայտնություն տասնմեկի «երկրաշարժի» կատարյալ կատարումը կիրակնօրյա օրենքն է, երբ «երկիր» գազանը «սասանվում» է, և ազգային ուրացությունն անխուսափելիորեն հաջորդվում է ազգային կործանումով: Այդ ժամին երկու վկաները «դրոշակի պես բարձրացվում են»: Նրանք «ամպերի մեջ երկինք են բարձրանում», ճիշտ ինչպես Քրիստոս վերջին անգամ երկինք համբարձվեց: Նրա վերջին խոսքերը աշակերտներին, որոնք նախատիպում են վերջին օրերի Աստծո ժողովրդին, որոնք նույնպես պիտի որպես դրոշակ բարձրացվեն դեպի երկինք, արձանագրված են Գործք գրքում:

Եվ Նա ասաց նրանց. «Ձեզ տրված չէ գիտենալ ժամանակները կամ ժամկետները, որ Հայրն Իր իշխանության մեջ է դրել: Բայց դուք զորություն պիտի ընդունեք, երբ Սուրբ Հոգին գա ձեզ վրա, և պիտի լինեք Իմ վկաները թե՛ Երուսաղեմում, թե՛ ամբողջ Հրեաստանում, թե՛ Սամարիայում, և մինչև երկրի ծայրերը»: Եվ երբ այս բաներն ասաց, մինչ նրանք նայում էին, Նա վեր բարձրացվեց, և ամպը Նրան առավ նրանց աչքերից: Գործք 1:7–9.

Նրանք, ովքեր պիտի լինեն «նշանը», պետք է հեռանան «Ժամանակների և եղանակների» կիրառությունից, եթե ցանկանում են ընդունել Սուրբ Հոգու զորությունը՝ «նշանի» գործը կատարելու համար:

Երկրորդ գլխում Դանիելին հայտնված «գաղտնիքը» Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության այն գաղտնիքն է, որ կնքագերծվում է անմիջապես շնորհքի ժամանակի փակվելուց առաջ: Այդ «գաղտնիքը» ներառում է «Յոթ Որոտների» «թաքնված պատմությունը»: Այդ պատմությունը կառուցված է եբրայական այն բառի վրա, որ կազմվել է եբրայական այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և վերջին տառերը միավորելով: Երբ այդ տառերը միացվում են, նրանք կազմում են եբրայական «ճշմարտություն» բառը: Հիսուսը «ճշմարտությունն» է, որը նաև Առաջինն է և Վերջինը: Այդ երեք տառերը ներկայացնում են յուրաքանչյուր մեծ բարենորոգչական շարժման կառուցվածքը, որովհետև դրանք ներկայացնում են առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակներին: Դրանք ներկայացնում են Դանիելի տասներկուերորդ գլխում «մաքրված, սպիտակեցված և փորձված» խոսքերով ներկայացված եռաստիճան մաքրման ընթացքը: Այդ եռաստիճան

փորձության և մաքրման ընթացքը ավելի քան երկու տասնամյակ ներկայացվել է Future for America-ի կողմից, սակայն այժմ այն ճանաչվել է որպես սրբազան բարենորոգչական գծերի ներսում առկա մի «թաքնված պատմություն»: Այդ «թաքնված պատմությունը» «Յոթ Որոտների» կատարյալ իրականացումն է, որոնք մինչև այժմ կնքված էին՝ անմիջապես շնորհքի ժամանակի փակվելուց առաջ:

Վաղուց ի վեր հասկացված է եղել, որ Յոթ Որոտները ներկայացնում են «իրադարձությունների մի ուրվագիծ, որոնք տեղի ունեցան առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերի ներքո», և որ դրանք նաև ներկայացնում են «ապագա իրադարձություններ, որոնք պիտի բացահայտվեն իրենց կարգով»: Այժմ «Ճշմարտության» Հայտնության միջոցով բացահայտվել է, որ բարեփոխման գծի վերջին երեք նշանակետերը Յոթ Որոտների «թաքնված պատմությունն» են: Այդ նշանակետերը սկսվում են «առաջին» հիասթափությամբ և ավարտվում «վերջին» հիասթափությամբ: Միջին նշանակետը Կեսգիշերային Աղաղակն է: Առաջին հիասթափությունը նշում է «ուշացման ժամանակի» սկիզբը, որն ավարտվում է Կեսգիշերային Աղաղակի ժամանակ: Կեսգիշերային Աղաղակի լուրն ավարտվում է «դատաստանի» պահին, որտեղ նշվում է վերջին հիասթափությունը:

Դանիել մարգարեի գրքի երկրորդ գլխում առաջին հիասթափությունն այն էր, որ Դանիելը գիտակցեց, թե ինքը դրվել էր «մահվան հրամանագրի» տակ: Այնուհետև նա «ժամանակ» խնդրեց՝ այդպիսով նշանավորելով «ուշացման ժամանակի» սկիզբը: Դա նրան առաջնորդեց դեպի «գաղտնիքի» ըմբռնումը, որը Կեսգիշերային աղաղակի լուրն է, և ապա այն ներկայացվեց Նաբուգոդոնոսորին, որպեսզի նա «դատի» Դանիելի լուրը:

Դանիելի ներկայացրած երազի և նրա մեկնության վերաբերյալ Նաբուգոդոնոսորի «դատաստանը» նշանավորում է այն երեք սահմանաքարերից երրորդը, որոնք ներկայացնում են Յոթ Որոտների «ծածուկ պատմությունը»: Այդ դատաստանը վերաբարձվում է նաև Դանիելի գրքի երրորդ գլխում, որը ներկայացնում է այն սկզբունքը, որ հաստատապես կիրառվում է Դանիելի և Հայտնության գրքերում, և այդ սկզբունքն է՝ «կրկնել և ընդարձակել»:

Երրորդ գլխին կանոնադառնա՞նք հաջորդ հոդվածում, սակայն այստեղ արժե նշել, որ երրորդ գլխում երրորդ հանգրվանի դատաստանը նույնացնում է վերջին հիասթափությունը, որը նախապատկերված էր առաջին հիասթափությամբ: «Յոթ որոտների» «թաքնված պատմությունը» բացահայտում է երեք հանգրվան՝ սկսվելով և ավարտվելով հիասթափությամբ: Դանիելի երկրորդ գլխում առաջին հիասթափությունը կապված է Նաբուգոդոնոսորի «մահվան հրամանագրի» հետ, իսկ երրորդ գլխում վերջին հիասթափությունը կապված է Նաբուգոդոնոսորի մեկ այլ «մահվան հրամանագրի» հետ:

«Երկու վկաների» «թաքնված պատմությունը», որոնք ներկայացնում են Future for America շարժումը, ներկայացնում է 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունը: Այնուհետև սկսվեց «սպասման ժամանակը», ինչպես ներկայացված է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում «երեքուկես օրով»: Նրանց արթնացումը և հարությունը, ովքեր

«սպանված» էին «փողոցներում» այն գազանի կողմից, որ ելնում էր «անդունդից», մասնավորապես մանրամասնված է Աստծո մարգարեական Խոսքում. սակայն պարզ մակարդակով, երբ երկու վկաներն արթնանում են, նրանք հասկանում են Դանիել երկրորդ գլխում ներկայացված «գաղտնիքը»:

Այդ «գաղտնիքը» Կեսգիշերային Աղաղակի լուրն է, որը նրանք այնուհետև հռչակում են մինչև Դանիելի երրորդ գլուխը, երբ մոտավորապես Կիրակնօրյա օրենքը հասնում է, և վերջին հիասթափությունը տեղի է ունենում: Առաջին հիասթափությունը վերապրեցին նրանք, ովքեր ներկայացված են որպես «Դանիել», 2020 թվականի հուլիսի 18-ին: Վերջին հիասթափությունը վերապրում է «տասը թագավորների» առաջնորդը, այսինքն՝ Միացյալ Նահանգները, երբ ազգային ուխտադրությունը իսլամից բխող ազգային կործանում է բերում:

Դանիելի երկրորդ գլխի ամփոփումն ու եզրակացությունը կավարտենք հաջորդ հոդվածում:

«Սատանան աշխարհը գերության է մատնել: Նա ներմուծել է կռապաշտական մի շաբաթ, որին, արտաքուստ, մեծ կարևորություն է տրվում: Նա քրիստոնեական աշխարհի պատիվը Տիրոջ շաբաթից հափշտակել և ուղղել է այս կռապաշտական շաբաթին: Աշխարհը խոնարհվում է ավանդության, մարդկային պատվիրանի առաջ: Ինչպես Նաբուգոդոնոսորը Դուրայի դաշտում կանգնեցրեց իր ոսկե արձանը և այդպես բարձրացրեց իրեն, այնպես էլ Սատանան բարձրացնում է իրեն այս կեղծ շաբաթի մեջ, որի համար նա հափշտակել է երկնքի տարբերանշանը»: Review and Herald, March 8, 1898.